

„oprogramowanie komputerowe” należące do klasy 9 zostały zgłoszone jedynie „w szczególności” dla gromadzenia i przetwarzania danych związanych z prowadzeniem przedsiębiorstwa. W tym zakresie zgłoszony znak towarowy może też być używany dla oprogramowania wykraczającego poza tę działalność. Ponadto z oprogramowaniem zgłaszającej pracują również inżynierowie, jak też osoby, które nie znają się na fachowej terminologii z dziedziny zarządzania przedsiębiorstwem. Dokonana przez Sąd ocena opiera się zatem w tym zakresie na fałszywej podstawie faktycznej.

Co więcej, Sąd, znów na podstawie fałszywego stanu faktycznego, zajmuje stanowisko, że element „ROI” ma wprawdzie różne znaczenie w poszczególnych językach, jednak w połączeniu ze słowem „ANALYZER” odbiorcy będą postrzegać element „ROI” jako „Return On Investment”. Argumentacja Sądu jest chybiona, ponieważ właściwy dla zgłoszonego znaku towarowego krąg odbiorców bez głębszego zastanowienia będzie postrzegać ten znak jako określenie „Instruments für die Analyse der Rentabilitätsrate von Investitionen” (instrumenty do dokonywania analizy stopnia rentowności inwestycji).

Ponadto Sąd błędnie ocenił rozpatrywane towary i usługi, stwierdzając, że istnieją podstawy odmowy rejestracji w odniesieniu do sprzętu komputerowego. Po wcześniejszym rozdzieleniu znaków oznaczenie dla tych towarów, a także dla usług należących do klas 35 i 42, zostało skutecznie zarejestrowane już wcześniej.

Wreszcie argument dotyczący wcześniejszych rejestracji w Unii Europejskiej, zwłaszcza wspólnotowych znaków towarowych, został odrzucony z takim uzasadnieniem, że znaki krajowe nie podlegają uwzględnieniu. Również tutaj miało miejsce przyjęcie za podstawę oceny fałszywego stanu faktycznego.

Skarga wniesiona w dniu 17 listopada 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-542/10)

(2011/C 30/41)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: Ł. Habiak i S. La Pergola, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do pełnego wykonania dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 94 ust. 1 wymienionej dyrektywy;

— obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2007/64 upłynął w dniu 1 listopada 2009 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1

Odwołanie od wyroku Sądu wydanego w dniu 8 września 2010 r. w sprawie T-458/08 Wilfer przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 23 listopada 2010 r. przez Hansa-Petera Wilfera

(Sprawa C-546/10 P)

(2011/C 30/42)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Hans-Peter Wilfer (przedstawiciel: adwokat W. Prinz)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu (czwarta izba) z dnia 8 września 2010 r. w sprawie T-458/08 w całości;

— obciążenie drugiej strony postępowania kosztami.